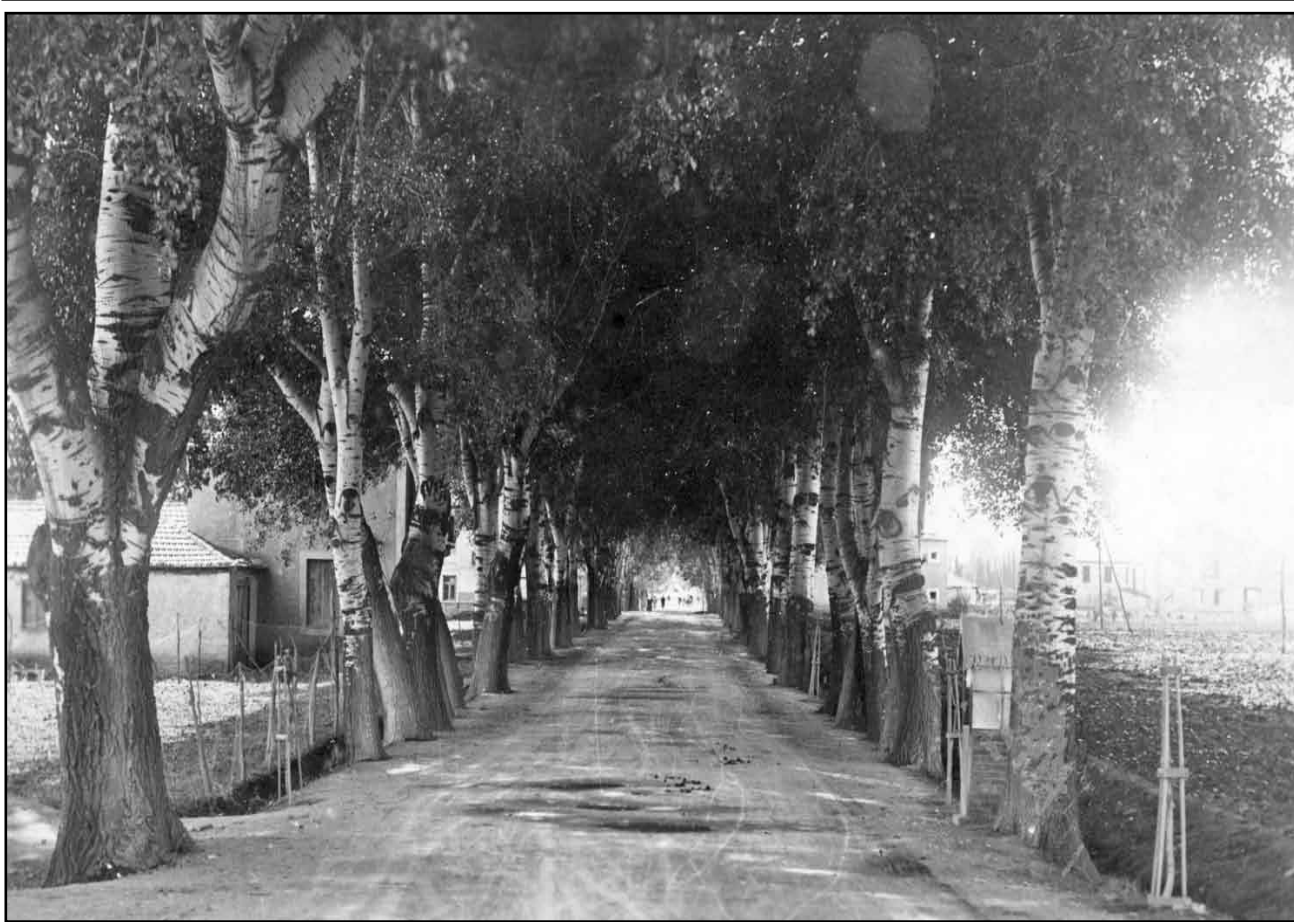

Οδονομασίες

Άγνωστο γιατί, οι Επιτροπές, που, κατά καιρούς, χρησιμοποιούνται, από τους εκάστοτε Δημάρχους, ψάχνονται κι όλο ψάχνονται, κι είναι τόσο δύστοκες με την περίπτωση ονομασίας των πάμπολλων ανώνυμων οδών αλλά και της επιβεβλημένης αλλαγής κάποιων άλλων στο κέντρο της πόλης... Δε γνωρίζουμε, λοιπόν, γιατί παρατηρείται αυτή η αδικαιολόγητη καθυστέρηση μέχρι αδιαφορίας... και μέχρι πού και πόσο θα τραβήξει... κι αν συνεχίσει η παραμονή δεκάδων οδών στο ανώνυμο... Εντάξει, δεν είμαστε απαιτητικοί ώστε αυτό που προτείνουμε να εκτελεστεί απαραίτητα, όμως, ας μας ρωτούν ή, αν δε θέλουν να μας ρωτούν –και τους πέφτει η θέση...– ας μας διαβάσουν... αφού, αν δε γίνει αυτό που, λέμε, υπάρχει περίπτωση να κάνουμε και πάλι «γκέλες» του «σιλ» «Οδός Θάνου Κωτσιόπουλου, Ηθοποιού» με το σκεπτικό ότι, ο Θάνος Κωτσιόπουλος, ήταν Τριπολιτσιώτης...! Όχι, βρε παιδιά, Κωτσιοπουλαίους χασάπηδες έχουμε... όχι και ηθοποιούς...! Για ν' αποφευχθούν, λοιπόν, τέτοιες, «πατάτες» καλό είναι, και να μας ρωτούν, και να μας διαβάζουν αφού 70 χρόνια στην Τρίπολη... Εμάς, όμως, «καρφί δε μας καίγεται» στο αν μας ρωτήσουν ή αν μας διαβάσουν... όμως, από την Εφημερίδα, πάντα θα εκφράζουμε την άποψή μας, απόλυτα, τεκμηριωμένα... πάντα για τους Αναγνώστες μας... Ας δούμε, λοιπόν, σήμερα, ακόμη κάποια ονόματα... -68 για την ακρίβεια- κι εδώ είμαστε κι ό,τι ήθελε προκύψει... πάντα προς βοήθεια της αρμόδιας Επιτροπής του Δήμου –νομίζουμε ότι, η τελευταία Ονοματοδοσία συνέπεσε με τη δημαρχία, Σωτηρόπουλου...:

1. Αγίου Νείλου: Γεν. το 1600 στον Άγιο Πέτρο...
2. Παρθενίου (1630-1688): Από Αρκαδία... Μητροπολίτης Ναζαρέτ και Πατριάρχης Αλεξανδρείας
3. Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως: αν δεν υπάρχει... Μητροπολίτης σελ. 8
Κυπριασίας...

Μεταπολεμική φωτιά της θρυλικής Δεντροστοιχίας στην οδό Καλαβρύτων του εκλεκτού, τότε, φωτογραφείου της πόλης, Σαλαπάτα, έναντι, σήμερα, των οπικών Μπυτόπουλου-ασπρόμαυρο καρτιστάλ του Μηνά Σαλαπάτα, πατέρα του συμμαθητή μου, Χρήστου, αλλά και του μικρότερου (1947), Αλέξη, όπως και της Κωστούλας. Εδώ, η Δεντροστοιχία, με αφητηρία τη σημερινή Λέσχη Αξωματικών και τέρμα το στρίψιμο τ' Αν-Γιωργίου: η Δεντροστοιχία σ' όλο της το μεγαλείο, μεταπολεμικά...! Η αλήθεια είναι πως ήταν γερασμένη αφού, τα Λεύκα, δεν είναι πλατάνια... Άλλωστε, αυτό φαίνεται από τα νήπια δεντράκια που έχουν φυτευτεί –τότε- δίπλα στα μεγάλα, για τη μελλοντική αντικατάστασή τους... Όμως, έγινε πολύ πιο νωρίς (αρχές 10ετίας του '50) η αποκαθίλωσή τους διότι ένα χειμωνιάτικο πρωινό μία λεύκα έπεσε! Την ώρα εκείνη περνούσε Λεωφορείο το οποίο χτυπήθηκε στο πίσω μέρος, ευτυχώς, χωρίς θύματα...! Μετά λίγο καιρό έπεσε κι άλλη λεύκα! Έτσι, πριν θρηνήσουμε θύματα –αν και αυτό, δεν είναι απόλυτο... ότι δηλ. μονοκοπανιάς θα ξεπλύνονταν όλα τα δέντρα...– έπεσε πρώην! Μονομιάς, αυτό το μέχρι τότε παραδεισένιο τοπίο, έγινε σεληνιακό! Μάλιστα, σεληνιακό χωρίς ποτέ να φτάσει στο, όπως ήταν... ούτε καν να το πλησιάσει... αφού, αυτά που φυτεύτηκαν παρέμειναν νήπια... ενώ, εκείνα, αχ εκείνα, σκηνιάζαν αψίδα: μια αψίδα τεσσάρων 100άδων μέτρων... κι αυτή ήταν η μαγεία!

Εδώ, γινόταν η βόλτα τις καλοκαιρινές Κυριακές το πρωί όπως και τα χειμερινά κυριακάτικα πρωινά, όταν και αν ο καιρός το επέτρεπε... Με αφητηρία τη γωνία, Καλαβρύτων και Παπαναστασίου, όπου ήταν, τελευταία, το ξενοδοχείο ύπνου, Καρακάσι -στο ισόγειο του, τη 10ετία του '20, ήταν το ζυθισιατόριο «η Αίγλη», του Χρ. Κοίλιαρη, από την οποία αϊθουσα ξεκίνησε, ο πιανίστας και συνθέτης, Σουγιούλ... με αφητηρία, λοιπόν, τη γωνία...: πιο κάτω, αριστερά, ήταν στα σπάργανα (απ' το '50 και μετά πήρε τα πάνω της...) η παραδοσιακή ταβέρνα Ππερού με, δίπλα της, το δίπατο σπίτι όπου, στο ισόγειο έμεινε, πρώτα ο Χαρ. Φλωράκης (1938) και την Κατοχή ο Κωστής Λειβαδέας (πθισοιάς-σκηνοθέτης Αρχαίων Τραγωδιών) και στο, επάνω, ο Μίκης Θεοδωράκης! Ακριβώς, δίπλα, ο Αλευρόμυλος Αλεξίου (με την Περιστεριώνα) και του οποίου θρυμματίστηκε το κεφάλι, μια Μ. Παρασκευή, κατά την περιφορά των Επιταφίων στην Κεντρική πλ., από Βαρελότο-γίγας (!) τον οποίο, Αλευρόμυλο, αγόρασαν οι Αφοί Μαυρογιάννη προσθέτοντας και το εργοστάσιο ζυλείας! Ακριβώς, δίπλα, το δίπατο σπίτι (υπάρχει ακόμη) του δικηγόρου, Ν. Ντούμα, ιδεολόγου αριστερού και ρέκτι της Τρίπολης: δεξιά, πιο κάτω, στη γωνία, το μικρό γήπεδο του Παναρακαδικού και, αμέσως, μετά (δεξιά), το εκλεκτό εξοχικό

Κέντρο Παπαχρόνη, με τον πανέμορφο κήπο και με το Παπαχροναίκο σπίτι με την τζαμαρία... Κολλητά, το εξοχικό κέντρο «ο Πόρτας» και μετά το άλλο του Δαβλάντη... με απέναντι την «Οάση» και αντίκρου της τον άλλο κήπο-μαγεία, του Μπακόπουλου! Έναντι της «Οάσης» -10ετία '60 και μετά...– έχουμε το χειμερινό κέντρο του «Χούσου»... Γύρω στο '50 (... και για μόνο δυο τρία χρόνια), δημιουργήθηκε το γήπεδο του Πανσεκλιωτικού ακριβώς, δεξιά, στο στρίψιμο τ' Αν-Γιωργίου ενώ, το Αθλητικό Στάδιο, έγινε το 1960... Ακριβώς, στο στρίψιμο του Αν-Γιωργίου, και στο υπάρχον, σήμερα, σπίτι Δαβλάντη, στη μύτη μπροστά του οικοπέδου, υπήρχε το «αστείο» Πηγάδι του Δαβλάντη, ένα πηγάδι που πουλούσε το νερό του σε όλη την πόλη... για τις οικοδομές... χωρίς ποτέ ν' αδειάζει (σήμερα, είναι σκεπασμένο...)! Ανεπαλάμπτα χρόνια που, ο καθένας και η καθεμία οικογένεια, ζούσε «με μία είκοσι στα σπύρα», αγαπημένοι, αλληλοϋποστηρίζοντες... έστω κι αν δεν είχαν παρέλθει ακόμη τα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και αυτά του Εμφυλίου... αλλά και πριν...: κι όμοια, και μέσα σ' αυτά τα χρόνια... όλα ήταν πιο αγνά, πιο μη αγχώδη, όλα ήταν τόσο ανθρώπινα... Αχ, και τι δε θα δίναμε να ξαναγύριζαν πίσω...! Ναε!

- Υ.Γ.:
1. Αυτή η οδός, η Εφημερίδα μας, έχει προτείνει να ονομασθεί σε «ΟΔΟΣ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ» (από τη Λέσχη Αξωματικών μέχρι το στρίψιμο τ' Αν-Γιωργίου, και από του Δαβλάντη και κάτω, ας παραμείνει ως «Οδός Καλαβρύτων»!)
  2. Μία οδός της πόλης, δε θα ήταν άσχημο να φέρει το όνομα του Κωστή Λειβαδέα –άσχετα ποιος ήταν ο Αστυνομικός Δ/ντής πατέρας του εκείνα τα χρόνια...– αφού, ο Κωστής Λειβαδέας, τίμησε την πόλη, και αργότερα, ερχόμενος με θάισο και παρουσιάζοντας Αρχαία Τραγωδία στα σκαλιά του Δικαστικού μεγάρου (10ετία '60) ενώ υπήρξε ένας ογκόλιθος της Αρχαίας Τραγωδίας!
  3. Και πάλι, δε θα ήταν άσχημο –τουναντίον θα σηματοδοτούσε πρωτοπορία της πόλης...– αν δίναμε, σε άλλη οδό, το όνομα του Χαρίλαου Φλωράκη... αφού Χαρίλαος Φλωράκης είν' αυτός... ο οποίος, προπολεμικά, πέρασε από την Τρίπολη, ως υπάλληλος των ΤΤΤ...
  4. Τι θα λέγατε, «εις ενθύμιον» της εποχής εκείνης... εάν επαναδημιουργούσαμε τη Δεντροστοιχία... με πλατάνια, αυτή τη φορά, τα οποία θα φυτεύαμε, κατά μήκος, και στο κέντρο της οδού (επί της νησίδας), από τη Λέσχη Αξωματικών μέχρι το στρίψιμο τ' Αν-Γιωργίου... δε θα ήταν μια μαγεία!
  5. Ευχαριστώ τη συμμαθήτριά, του Μιχάλη, 4ο Δημ. Σχολ., την Αλεξάνδρα της Γρηγορίου Ε', η οποία και μας παραχώρησε το καρτιστάλ...

Αδελφοποιήσεις

Κανονικά ο τίτλος ήταν «Αδελφοποιήσεις και πράσιν' άλσος», όμως τον τρώει το μονόσπλο... οπότε...

Με την ευκαιρία που προσκαλέσαμε και συμμετείχαν, στις φετινές Γιορτές της Άλωψης, τις δύο Αδελφοποιημένες πόλεις, Πάνε Γερμανίας και Παραλιμνίου Κύπρου, θίγουμε ένα θέμα που, από χρόνια θέλαμε να σχολιάσουμε και που, η περιοδικότητα της Εφημερίδας μας, δε μας το είχε επιτρέψει... αν και θεωρούσαμε ότι, η παρούσα Δημοτική Αρχή –Συμπολίτευση και Αντιπολίτευση– έχει 'δει το «φιάσκο» του θέματος και πως, τεχνικώς, θα την έκανε με μικρά πηδηματάκια... όμως, όχι μόνο δεν απομακρύνθηκε απ' αυτές τις δύο ατυχείς Αδελφοποιήσεις αλλά, τουναντίον, συσφίγγει περισσότερο τις σχέσεις... για να δώσει, απ' ό,τι φαίνεται, και στα δικά της μέλη την ευκαιρία, να πάνε περίπατο στο Εξωτερικό... «εις υγείαν του κουτού» δηλ. του Λαού της Τρίπολης που πληρώνει...! Διότι, πράγματι, κατ' εμάς, αυτές οι δυο Αδελφοποιήσεις, τίποτα δεν πρόσφεραν και τίποτα δε θα προσφέρουν ει μη μόνο εκδρομές σε πρόσωπα και γκρουπ της πόλης, όπως είπαμε, «εις υγείαν του κουτού»!

Δε γνωρίζουμε τους προτεινόμενες τις δυο Αδελφοποιήσεις και το σκεπτικό τις αποδοχής, από πλευράς Δημοτικών Συμβουλίων και, τελικά, τι όφελος προέκυψε κατά το παρελθόν ή τι θ' αποκομίσουμε στο μέλλον... Περιττό να ισχυριστούμε, ότι, αυτές τις δύο Αδελφοποιήσεις, ή έχουμε πληρώσει αλμυρά, όλ' αυτά τα χρόνια με τα «πάει κι έλα ταρατατζούμ»... αφού, πλην των «ταρατατζούμ», ουδέν άλλο...!

Γιατί Αδελφοποιήθηκα με τους Γερμανούς; Ζηλέψαμε κάτι από τον παλιό Χίτλερ ή τη σημερινή Μέρκελ; Έχουμε καμιά κοινή ιστορία με τους Γερμανούς; Αυτοί ήλθαν και μας συμπεριφέρθηκαν κτηνωδώς και, μάλιστα, έφυγαν χωρίς, ποτέ, να μας αποζημιώσουν! Αυτοί είναι βόρειοι και ψυχροί, εμείς νότιοι και συναισθηματι- σελ. 8

My Klonatzidika

Αφορά την καρδιά της Τριπολιτσάς! Είναι μια γειτονιά που φέρνει τα χνάρια της πολύ πολύ πριν το '21... μ' ένα μάρτυρα, το Δημήτριο, να ποτίζει με το αίμα του, το χώμα της! Η ονομασία είναι παλιά –βλέπε π.χ. Αμπατζιδικα, Κλωνατζιδικα κ.λ.π.– όμως, η Ο.Α. την επανέφερε στο σήμερα... Καθώς η λέξη μαρτυρεί, η ονομασία προέρχεται από τις κλωνές που έστριβαν στους δρόμους οι Κλωνατζήδες, βασικά, οι Σωτηρόπουλος και Καλομπτσίνης... κι εννοούμε τις οδούς –πάντα, σχετικώς...: Νεομ. Δημητρίου, Παλ. Πατρών Γερμανού, Χρυσοστόμου Σμύρνης, Ερμού (Λιοπάζαρο),

Αγαπήνορος, Δολιανών, Επισκ. Ανθίμου, Ρήγα Παλαμήδη... Μ' άλλα λόγια τα τετράγωνα που περι- σελ. 6

ΠΡΩΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΒΡΑΒΕΙΟ 2006 ΧΡΟΝΟΣ 21ος * ΦΥΛΛΟ 215 * ΣΕΠΤ - ΟΚΤ 2012

Μακαρόνια «Μέλισσα» Αφών Κίκιζα, από το Ελαιχώρι!

Στο Ελαιχώρι, πάντα περαστικός ήμουνα... και όσο κρατούσαν τα δρομολόγια του τρένου... ήτοι, μέχρι, πριν την κατασκευή, της Εθνικής Οδού, αλλά και όσο, τρένο-λεωφορείο, δεν είχαν διαφορά... κάνοντας την απόσταση, Τρίπολη-Αθήνα, περί τις 5 ώρες...! Όμως, κατά τη 10ετία του '60, βρέθηκα –δε θυμάμαι πώς και γιατί– τη μια και μοναδική φορά, στο Ελαιχώρι (Μάσκλινα, το έλεγαν οι παλιοί... το θυμάμαι, να το λένε, έτσι, μέχρι το '60, περίπου, στο Παζάρι και στα ταβερνεία, της Τριπολιτσάς: Μάσκλινα, λέξη Σλάβικη, που, αντικαταστάθηκε από το, Ελαιχώρι, με γνώμονα το βασικό προϊόν του κεφαλοχωρίου –τόσο προπολεμικά, όσο και μεταπολεμικά, κρατούσε περί τους 1500 κατοίκους και διατηρούσε δτάξιο Δημοτικό Σχολείο με 250 και 300 μαθητές!) Ήταν ένα χωριό, που, εκτός, της μεγάλης ποικιλίας βρώσιμων ελιών –τις έφερνε στο Λιοπάζαρο, της Τριπολιτσάς, σε κοφίνες, ο πατέρας των αφών Μέγγου, γιατρού και τραπεζοκό...– είχε πολλά αμπέλια με εκλεκτό κρασί, που, τροφοδοτούσαν όλη την Κυνουρία... αλλά και μέχρι το

Άργος... ενώ, το Ελαιχώρι, ήταν ο εμπροχικός κόμβος της περιοχής... –μέχρι, από τα Δολιανά έρχονταν, όπως και από τα χωριά της Βόρειας Κυνουρίας αλλ' ακόμη και από το Σπηλιωτάκι, στον κατήφορο του Κολοσσούρη...! Υπήρχαν μέρες, που, το παντοπωλείο, του Κουρβετάρη, στις γραμμές του τρένου, συγκέντρωνε, στο «πάρκινγκ» του, μέχρι και 250 μουλάρια από χωρικούς της γύρω περιοχής που έρχονταν να κάνουν τα ψώνια τους! Όμως, και, σχεδόν, ενδημικά, εδώ έδρευαν περί τους 30, 40 ή και 50 τεχνίτες των ΣΠΑΠ (ΟΣΕ) οι οποίοι είχαν, βάση και ορμητήριο τους, τη Μάσκλινα, για να επισκευάζουν τα βαγόνια των τρένων (βάψιμο, ανταλλακτικά...), να συντηρούν τις γραμμές... Τούτο, το μεγάλο χωριό, από το 19ο αι..., έβγαλε εξαιρετικούς ανθρώπους, του πνεύματος και των επιχειρήσεων (εμπόριο) ενώ ήταν άνθρωποι που διακρίνονταν για την εργατικότητα τους και την τιμιότητά τους, τον ευρύ νο τους αλλά και την αγάπη τους για τον τόπο τους...! Τ' ότι, καθημερινά, από την «προκουμιά» τους, περνούσαν, με το τρένο, τ' οτομοτρίσι και την σελ. 4

Και με κρύα, και με χιόνια, χρόνια 44 «Τρίπολη-Αθήνα-Τρίπολη»!

Τ' αριθμητικά δεδομένα, για το φίλο και ολίγον συμμαθητή (4ο Δημοτ. σχολείο... Μεταμορφωσάκι...), Γιάννη Καψιμάλη, μιλούν σε «διαστημική» γλώσσα! Και, να φανταστεί κανείς ότι ταξί είχε ο άνθρωπος κι όχι διαστημόπλοιο... Και μόνο, λοιπόν, τ' αριθμητικά δεδομένα, αν ακούσει κανείς, ζαλίζεται...! Ξεπερνά, ο Γιάννης, το «40 χρόνια φούρνισης» αφού, με το «44 χρόνια ταξίτζης» συντριβεί όλα τα ρεκόρ...! Από εκεί και πέρα μπορεί να δηλώσει «αστροναύτης», ο Γιάννης, με τα 18.000 ταξίδια «αλερετούρ» «Τρίπολη-Αθήνα-Τρίπολη», με τις 15.000 ταξιδιωτικές μέρες, με τα 8.000.000 περίπου συνολικά χλμ., με τις 363 μέρες το χρόνο το ίδιο δρομολόγιο ενώ, τα πρώτα μισά χλμ. ήταν άκρως επικίνδυνα... αφού Κολοσούρης λεγότανε αυτός ή Στροφές Νεμέας ή Κακιά Σκάλα!

Ποιος Σέναν, ποιος Χάμιλτον, ποιος Αλόνσο... και κουραφέξαλα... Όλοι αυτοί, γκαζώνουν σε μια φαρδιά ασφαλτοστρωμένη πίστα και νομίζουνε...! άφησε που μετά 5 ή 10 χρόνια παραδίδονται, αμαχτί! Θα μπορούσαν, άραγε, όλοι αυτοί οι «πικουίνιοι» με κρύα και με ζέστες, με παγωνιές και με χιόνια... να περνούσαν δυο, τρεις και τέσσερις φορές, τη μέρα, τον 4μετρο Κολοσούρη! Θα μπορούσαν να 'χουνε την υπομονή, να βρίσκονται πίσω από μια νταλικά στις στροφές της Νεμέας όταν, όταν όλοι αυτοί γκρεμοσακίζονται συναμεταξύ τους αλλά και πέφτοντας στα κγκλιδώματα...; ε, θα μπορούσαν; Ναι! ο Γιάννης, καθημερινά, επί 44 χρόνια, έτρεχε στο Μόντε Κάρλο και στη Μόντζα, χωρίς διαστημικές φόρμες, χωρίς συμπάνιες, κύπελλα και λιλιά... έτρεχε για τον επιούσιο, για τη γυναίκα του και τα παιδιά του, για την εξυπηρέτηση του φίλου και γείτονα, του χωρικού και του Τριπολιτσιώτη!

Και εάν όλοι αυτοί οι «ραλίστες» στις πίστες των Φιλιππίνων, του Καναδά, της Ιαπωνίας... λογίζονται ως πρότυπα αθλητών αφού πρέπει να διατηρούν σε υπερήρριστη κατάσταση τ' αντανακλαστικά τους... ο Γιάννης, ήταν κάτι πάρα πάνω αφού, και η ζωή του διήγε ήταν αθλητικότερη...! έπρεπε, βλέπεις, να έχει εγερτήριο ώρα 3.45 το πρωί, ώρα 4.20 να είναι στην Κεντρική πλ. και από τις 4.40 ν' αρχίζει να συγκεντρώνει τον κόσμο που είχε προσυμφωνήσει από το προηγούμενο απόγευμα... με αναχώρηση γι' Αθήνα 5 παρά τέταρτο...

Τρίπολη-Αθήνα, τότε, ήταν 3μιση με 4 ώρες μ' έναν καφέ στην Κόρινθο, και στο καφενείο του τερματοφύλακα, Στέφα... Μαρτύριο ήταν ο Κολοσούρης (πίσω από λεωφορεία και φορτηγά...), οι Στροφές της Νεμέας, όπως προείπαμε, και η Κακιά Σκάλα...! Το μπάσιμο στη Γερανίου γινόταν στις 7.30 άντε 8 παρά τέταρτο... και η επιστροφή στις 12 με 1.00 το μεσημέρι οπότε γύρω στις 3 με 4 η ώρα έμπαινε στην Τρίπολη...

Για το Γιάννη, η ξεκούραση (φαγητό και ανάπαυλα) ήταν μόνο ένα 2ωρο αφού, από τις 5.00 έπρεπε να ξαναβρίσκεται στην Πλατεία (περιπτερο Δρούζα) μέχρι τις 9.00 το βράδυ... Σ' αυτό το χρονικό διάστημα έκλεινε την πελατεία για την επόμενη μέρα ενώ, παράλληλα και ουκ ολίγες φορές, έκλεινε -όταν γέμιζε αυτός- και γι' άλλους...

Ώρα 10 το βράδυ, ο Γιάννης, έπρεπε να βρίσκεται στο κρεβάτι... Αν η γυναίκα ήθελε να 'δει τηλεόραση πήγαινε στο άλλο δωμάτιο... Όλ' αυτά με τον παλιό δρόμο... γιατί με τον καινούργιο άλλαξαν, αναμφίβολα προς το καλύτερο, τα πράγματα... Για το Γιάννη, οι αργίες του έτους ήταν τέσσερις: οι δυο

Καψιμάλης - Γκουβάς

παραμονές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς και ανήμερα τα Χριστούγεννα και η Λαμπρή! Κι όλ' αυτά για 44 συναπτά έτη! Ναι! ο Γιάννης, επί 44 χρόνια έτρεχε στην «πίστα της ζωής» χωρίς να λυθεί μια φορά η μύτη του, χωρίς μια φορά να λυθεί η μύτη των επιβατών του, χωρίς, ποτέ, να γίνει πρόξενος ατυχήματος ώστε να λυθεί η μύτη κάποιου άλλου...!

(Κι εδώ είναι οι «κομπές»

Καψιμάλης - «Λέων» Χριστόπουλος (Χάφτας) - ...

κινήσεις, Γιάνγκο Δήμαρχε, να τιμήσεις έναν «ήρωα της ασφάλτου»... εδών «πιάνει τόπο» η τιμή... κι όχι τα «κούφια ταρτατζούμ»...).

Σήμερα, ο Γιάννης είναι 72 ετών κι εδώ και μια Ζετία είναι απόμαχος... και πίνει τον καφέ του στο «Μεγάλο»... Πλην από τα σημάδια που μπορεί ν' αφήσει, ο' έναν οδηγό, μια πολύωρη -επί ημερήσιας βάσης- αρχώδης οδήγηση επί 44 χρόνια, ουδέν άλλο τον βασανίζει... Είναι παντρεμένος με την Τασία Γιαννοπούλου (Στενό) κι έχουν δυο παιδιά, τον Παναγιώτη και τη Μαίρη, με Χρηματοοικονομικές σπουδές... αλλά και επιχείρηση Καθαριστήρια, αμφοτέρω... Πέτρινο το σπίτι, του Γιάννη, αυτό μετά το Νεκροταφείο της Αγια-Σωτήρας, δεξιά... Αδέλφια του η Αθανασία, ο Τζιμς, η Κατίνα, η Κυριακούλα, ο Γιώργης και ο Νίκος. Σύνολο 7 παιδιά! σήμερα, στη ζωή είναι τα 5 με μείον την Κατίνα και την Κυριακούλα... Γονείς τους, ο Παναγιώτης (απ' το Βουνό) και η Μαρίκα Γκουβά (Μπόσουνα)... Τότε, τα σπίτια,

εκεί κάτω από τη Μεταμόρφωση, ήταν τρία το όλον: του Καψιμάλη, του Διαμ. Καρύδη και άλλο ένα... Ο κυρ-Παναγιώτης είχε αμαξάκι -πρόδρομος του ταξί...- στην Κεντρική πλ... Γονείς απλοί, εργατικοί, τίμιοι... που, όμως, μπόρεσαν και μεγάλωσαν παιδιά για τα οποία, σήμερα, μιλάει η κοινωνία της πόλης...!

Ο Γιάννης, μετά το Δημοτικό, πήγε κοντά στον εργολάβο αδελφό του, τον Τζιμ (πρώτες δουλειές η Οικοκυρική Σχολή Τεγέας, το Δημοτ. Σχολ. Μαυρικού, 25 σπίτια στο Συνοικισμό...), και μετά το Στρατό (Τεθωρακισμένα) ήρθε στην Κεντρική πλ. και ανέλαβε (1963) το μεγάλο ταξί, του Μπέντερη (έπαιρνε 7-8 επιβάτες...). Ήταν ένα ταξί που το προτιμούσαν στους γάμους... καθότι, τότε, δεν υπήρχαν ΙΧ αλλά

το Λια Πετρόπουλο (Γκόρα), το Ν. Χαρίτο... Η πιάτσα της Αθήνας ήταν, θα θυμάστε, στη Γερανίου και μετά στη Ζήνωνος...

Ο Γιάννης προόδευσε... έβγαλε ταξί στην Αθήνα... αλλά κι άλλο ένα μισό στην Τρίπολη, με το Γιάννη Αναγνωστόπουλο... Ελάχιστες φορές υποκρέωθηκε να κάνει, εσωτερικά, δρομολόγια Τρίπολης... Μόνο στην Αθήνα... Είχε κανονίσει με καθένα πελάτη και περνούσε την κανονική πρωινή (ακάραγα) ώρα από το σπίτι και τον έπαιρνε... Για τους υπναράδες, ο Γιάννης, είχε το αντίδοτο... Χτύπαγε το τηλέφωνο λίγο πριν... ώστε και αν δεν έχουν εγερθεί, να σηκωθούν... Μισοσυταγμένοι έμπαιναν στο ταξί με τα μικρομέγαρα μπαγκάζια... κασόνια, βαλίτσες, δοχεία, τσουβαλάκια, σακούλες, δεματάκια... και, ο Γιάννης, πάντα φρέσκος και

Φ. Καλομπτσίνης - Ιω. Καψιμάλης, Παν. Κοσκινάς, ...

ομιλητικός, τους κερνούσε την καραμέλα τους... Με χιόνι, με μπουμπουνιές, μ' αστραπόβροτα, με καταγίδες... ο Γιάννης «το χαβά του»... σταθερά «Τρίπολη-Αθήνα-Τρίπολη»... χωρίς ποτέ να πάθει το παραμικρό...! Όμως, ήταν ο αυτόπτης μάρτυρας των άλλων... όπως ήταν παρών στο τραγικό δυστύχημα του, μόλις χθες παντρεμένου ζευγαριού, Κουλολιά-Παπαδοπούλου, στο άλλο του αξιωματικού Μπίκου (τρεις νεκροί...), με το «Χάφτα» που βγήκε νεκρή η Ζούζουλα («Σεμίραμης») αλλά και ο οδηγός ο Κ. Χριστόπουλος, στις γραμμές του τρένου ο Ρίμπας με τον Μπαχό νεκροί επάνω στην ωτομοτρίσι...!

Εκτός των επιβατών, ο Γιάννης, μετέφερε και τα λεγόμενα «ασυνόδευτα» -ήταν ο πρόδρομος των σημερινών «Ταχυμεταφορών»... Ήταν λογής λογής δέματα... από φαγητά μέχρι λεφτά, μέλια, τραχανάδες... αλλά και από τα καταστήματα, προς εξυπηρέτηση, έπαιρνε... επισκευές ρολογιών, δικηγόρων υποθέσεις (χαρτιά...), χρηματιστήρια, τράπεζες, φάκελοι μ' έγγραφα...! αλλού έπαιρνε χρήματα, αλλού όχι... κι επομένως, «του χρωστανέ και δε χρωστανέ»...

Σε κάποια φάση, και με τον ερχομό και την εγκατάσταση των Αλλοδαπών, δούλεψε πολύ μ' αυτούς και με τα «μεταφραστικά τους»... Πρόφτανε τα λεωφορεία προς Ρουμανία, Ουκρανία, Μολδαβία...

Η αλήθεια είναι πως «μια ζωή, ο Γιάννης, ήταν νόμιμος-παράνομος»! «Εκθρόσ» ήταν το ΚΤΕΛ το οποίο, εξαιτίας των ταξί, έκανε την υπεραστική πελατεία του... Όμως, σπάνια δικαζόταν κάποιος ταξίτζης αφού, και η Τροχαία «έκανε τα στραβά μάτια» αλλά και οι Λεωφορειοίχοι... ενώ, στον Υπουργό Αλαμάνη, ο Γιάννης πέρασε τις γραμμές του...! Πέρασε τη «συνολική μίσθωση»! Δηλ. 5 πολίτες ή 5 φαντάροι -δούλευε πολλά χρόνια τα φαντάρια του 11ου

Συντάγματος και τ' αεροπορική της 124 Π.Β.Ε., ο Γιάννης...- μπορούσαν ν' αγκαζάρουν ένα ταξί αρκεί να μαζέψει τα λεφτά και να πληρώσει ο ένας -θέμα τυπικό... Μία, και μοναδική φορά, έκανε παράβαση, ο Καψιμάλης, με 10 χλμ. παραπάνω από το κανονικό... όταν πήγαινε το παιδάκι στο Νοσοκομείο των Παιδών' γι' αυτό και απαλλάχτηκε! Ο Γιάννης πάντα πήγαινε στο φουλ... εκτός του οδηγού, έβαζε συν 5 ήτοι σύνολο 6 μιας και το ταξί ήταν 5άρι... Οι εξυπηρετήσεις άπειρες, από το Γιάννη... γι' αυτό, και ο κόσμος, το αναγνωρίζει... Ακόμη, και προς φυλακισμένους, στην Αθήνα, έκανε εξυπηρετήσεις... Τα Λαχεία μετέφερε... και ήταν αυτά που έδιναν εκατομμύρια...! Η πελατεία του σταθερή διότι, ως εμπιστευόμενος από θέμα κοπή-σεως -πώς να ταξιδέψει μ' έναν

που ξημέρωνε στα κέντρα... Μέχρι το 75 περίπου, το ταξί είχε μεταφορές των νεκρών, από την Αθήνα προς τ' Αρκαδικά χωριά... -τοποθετείτο, διαγώνια το φέρετρο... Υπήρχαν και οι αναιδείς υπναράδες πελάτες που, όχι μόνο δε σέβονταν τον ταξίτζη... δε σέβονταν και τον κόσμο που τους περίμενε, μέσα στο ταξί, κάτω από το σπίτι τους...! Ανάμεσα στους επιβάτες του και ο διεθνής παίκτης, Γιώργης Πετρίδης...

Νύχτες -πριν ξεκινήσει τα ταξίδια της Αθήνας...- ο Γιάννης μετέφερε τους γιατρούς στα σπίτια... Κι έχει να λείει πως οι, Αγγελάκος, Ντούβας, Δημητρόπουλος... όπου έβλεπαν φτώχεια, όχι μόνο δεν έπαιρναν χρήματα από τον ασθενή, αλλά όταν αυτός έβγαζε χρήματα για να πληρώσει το ταξί, ο γιατρός του έκανε νόημα, να μην πάρει, και να το πληρώσει ο ίδιος! Η «πληρωμή» των Τριπολιτών, προς το γιατρό Αγγελάκο, όταν πέθανε, ήταν «τρεις κι ο κούκος» στην κηδεία του! Τότε, και πριν αρχίσει τα ταξίδια γι' Αθήνα, ανέμενε το νυχτερινό ωτομοτρίσι των 3.00 και έπαιρνε στρατιώτες για το Ξηροκάμπι...!

Δίπλωμα αυτοκινήτου, ο Γιάννης, πήρε το 1961... Στα τεθωρακισμένα μετέφερε τον Πατακό, ως μηχανοδηγό! Τον Πατακό κορόιδεψαν, οι ταξίτζηδες, στη Γερανίου, όταν πήγε να τους κάνει έφοδο ότι, δήθεν είχαν Πρακτορείο... Όλοι είχαν ειδοποιηθεί οπότε, στα τζάμια τους έβαλαν «πωλείται»!

Ο ανεπαλήθης Γιάννης, σήμερα, παραμένει πολύ δημοφιλής... και πώς να μην είναι αφού δεν υπάρχει άνθρωπος από την πόλη που να μην ταξίδεψε μαζί του γι' Αθήνα ή να έστειλε, μ' αυτόν, ένα ασυνόδευτο...! Με τον κόπο του, με την ευμεινείδισιά του και την άσπογη συμμεριφορά και επαγγελματικότητα κέρδισε την εμπιστοσύνη και την εκτίμηση των συμπολιτών του...! Μπράβο του! ΝαιΓ

Δοξολογία

Ένα μεγάλο «εύγε» ανήκει στο Δεσπότη Αλέξανδρο, για το «ανοικτό μυαλό του»! Ουδείς αμφισβητεί ότι η Μουσική της Εκκλησίας μας είναι η Βυζαντινή! Ποια, όμως, Βυζαντινή; αυτή που θέλει να οικειοποιείται ο κάθε ψάλτης; ασφαλώς, όχι... και τούτο θέλει πολύ κουβέντα αφού, ο κάθε ψάλτης θεωρεί, τον εαυτό του, πως αυτός είναι «ο γνήσιος Βυζαντινός»...! Όταν π.χ. μέσα στην Τρίπολη, ο ίδιος ύμνος, την ίδια Κυριακή, βυζαντινά, ψάλλεται διαφορετικά από ναό σε ναό... σε αντίθεση με την Ευρωπαϊκή που, σ' όλα τα μήκη και πλάτη της, αποδίδεται ίδια... όμως, εδώ, σταματάμε αφού παίρνει πολύ συζήτηση... Το θέμα μας είναι ο Δεσπότης Αλέξανδρος που, ως πεφωτισμένος Ιεράρχης, δίνει χώρο και σε άλλα ακούσματα... με αποτέλεσμα να έχουμε αυτό το εξάισιο ακρόαμα της Δοξολογίας, κατά «την Άλωση», στο Μητροπολιτικό Ι.Ν. του Αγίου Βασιλείου! Εξαιτίας οπισθοδρομικών Αρχιερέων μας, πολλές πόλεις στερούνται τέτοιων ποιητικών ακουσμάτων... γι' αυτό, ακόμη μια φορά, συχαίρουμε το Δεσπότη μας που δίνει την ευκαιρία, στους Ναούς μας, ν' ακούγεται και κάτι το διαφορετικό, το πολύ ποιητικό, συνολικό και συλλογικό -Δημοκρατικό καθόλα- και, βέβαια, «χωρίς χρήματα»... αφού, οι Τριπολιτσιώτες Χωρωδοί μας, τραγουδάνε και ψάλλουν από «χόμπι»... Έχουν δικαίωμα, και αυτοί οι άνθρωποι που υπηρετούν την Ευρωπαϊκή μουσική -παγκόσμια μουσική... στην οποία έχουν γραφεί όλα τ' ανεπαλήθια και μνημειώδη έργα όλων των εποχών...- να δοξολογήσουν το Θεό, με το δικό τους τρόπο αλλά και οι Ενорίτες μας έχουν το δικαίωμα ν' ακούνε και κάτι άλλο που βγαίνει μέσα από σκληρή δουλειά -πάμπολλες πρόβες- αλλά και που, το άκουσμα, είναι θεσπέσιο: είναι ονειρικό! Από το άλλο μέρος, συχαρήτρη στην ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΡΙΠΟΛΗΣ που πάντα πρωτοπορεί και καινοτομεί! Είναι η Χωρωδία που, όλα τα χρόνια τιμάει την ποιότητα του τραγουδιού της όσο και με το «κάτι το διαφορετικό» που παρουσιάζει κάθε φορά...! Ταξίδευα, ένεκα της δουλειάς μου, σχεδόν σε όλη την Ελλάδα... Ποτέ και ουδέποτε άκουσα, σε πόλη, την Πανηγυρική Δοξολογία από Ευρωπαϊκή Χωρωδία! Δικαιολογημένα, τη μέρα της Αλώσεως, στο Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Βασιλείου, οι πάντες εντυπωσιάστηκαν και μαγεύτηκαν! Έτσι, βγήκαμε και ασπροπρόσωποι στις Αντιπροσωπίες των δύο πόλεων, Γερμανίας και Κύπρου...! Ανεπαλήθια άκουσμα! Δικαιολογημένα, η Χ.Τ., στα 30 περίπου χρόνια ζωής της, συγκαταλέγεται στα κορυφαία Χωρωδικά συγκροτήματα της Χώρας! Και το ευχάριστο ήταν ότι, η Χ.Τ. επέλεξε, όχι κάτι το «άγαρμο» Ευρωπαϊκό αλλά τον τόσο τρυφερό και εκκλησιαστικό, Ιω. Σακελλαρίδη! Τι άκουσμα ήταν αυτό! Τι εκτέλεση! Μια μαγεία! Μπράβο στη Χ.Τ., στον Πρόεδρο και το Δ.Σ., το Μο αλλά και τους Χωρωδούς... οι οποίοι πόσο θα κόπιασαν γι' αυτή τη Δοξολογία! Μπράβο στον Αλέξανδρο! Μ.Α.